

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016
ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιη΄ 41-56)
(6-11-2016)

Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι συνύπαρξη μὲ τὸν Χριστό. Εἶναι συμπόρευση μαζί Του. Εἶναι ἡ συνειδητὴ τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι πορεία ἀνηφορικὴ καὶ ἰδιαίτερα δύσκολη. Εἶναι σταυρὸς καὶ καθημερινὸς θάνατος. Εἶναι μαρτύριο ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Εἶναι συμπεριφορὰ ἀσυνήθιστη ἀλλὰ καὶ παράλογη γιὰ τὰ δεδομένα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀμαρτίας του. Τελικά, ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ δὲν εἶναι ἀπλῆ βιολογικὴ ἐπιβίωση ἀλλὰ ὑπέρβασή της, πρᾶγμα παράδοξο. Παράδοξο, πλὴν ὅμως ἀληθινό, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: *«Χριστῶ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ».*

Αὐτὴ τὴν ἀσυνήθιστη συμπεριφορὰ παρατηροῦμε καὶ στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Τὴν ἐπιδεικνύει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος, ὡς νέος Ἀδάμ, γίνεται πρότυπο τῆς ἀνθρωπότητος καὶ προσφέρει τὸ μέτρο ποὺ ὀφείλουμε νὰ τηροῦμε, ὥστε νὰ δικαιολογεῖται καὶ ἡ προσωνομία τοῦ Χριστιανοῦ στὸ πρόσωπό μας.

Ὁ Χριστός, μετὰ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, πορευόταν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰάειρου, γιὰ νὰ θεραπεύσει τὴ δωδεκάχρονη ἐτοιμοθάνατη θυγατέρα του. Ἐνῶ βρισκόταν καθ' ὁδὸν ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων, τὰ ὁποῖα *«συνέπνιγον αὐτόν»*, κάποια γυναίκα, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ αἱμορραγία δώδεκα χρόνια, κατάφερε νὰ Τὸν πλησιάσει καὶ διακριτικὰ νὰ ἀγγίξει τὴν ἄκρη τῶν ἐνδυμάτων Του. Τὸ ἀγγιγμα αὐτὸ ἀποδείχθηκε σωτήριο· *«παραχρῆμα ἔστιν ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς»*, ὅμως, ἡ ἐνέργειά της δὲν διέλαθε τῆς προσοχῆς τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐρώτησε ποιὸς Τὸν ἄγγιξε.

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ ὅπωςδήποτε μᾶς ξενίζει, ἐπειδὴ ὁ Ἰδιος εἶναι γνώστης ἀκόμα καὶ τῶν πιὸ μύχιων λογισμῶν τῶν πλασμάτων Του.

Ἐκπληξη γιὰ τὴν ἀπορία ἐκφράζουν καὶ οἱ μαθητὲς μὲ τὸ στόμα τοῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος ἐρωτᾷ μὲ αὐθορμητισμό: «ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου;».

Ἡ ὁμολογία ὅμως τῆς πίστεως τῆς γυναίκας πρὸς τὸ πρόσωπό Του καὶ τὰ δυνατὰ ἀποτελέσματά της ἦταν, ὅπως φαίνεται, οἱ βαθύτερες ἀνθρώπινες καταστάσεις πού θέλησε ὁ Κύριος μὲ τὴν ἀπορία νὰ ἀποκαλύψει, προκειμένου νὰ διδάξει.

Ἡ ἀληθινὴ πίστη στὸν Χριστὸ εἶναι ἐκείνη πού σώζει τὸν ἄνθρωπο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως, ὅταν ἡ πίστη στρέφεται στὸν ἑαυτό μας καὶ μόνο, τότε ἐκδηλώνεται μὲ τὴ μορφή τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ προκαλεῖ σοβαρὲς ἐμπλοκές. Ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο ἀδύναμο νὰ προσεγγίσει καὶ νὰ κατανοήσει τὰ γεγονότα. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους πού εἶχαν μαζευτεῖ στὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου, ὅταν ἔμαθαν πὼς τὸ κορίτσι πέθανε. Ὅταν ὁ Κύριος ἔφθασε στὸ σπίτι καὶ εἶπε «μὴ κλαίετε, οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει», τότε ὅλοι μαζὶ «κατεγέλων αὐτοῦ εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν». Δὲν μπορούσαν νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι μπροστά τους εἶχαν «τὸν κυριεύοντα ζωῆς καὶ θανάτου Κύριον». Δὲν κατενόησαν ὅτι μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ὁ δρόμος τοῦ θανάτου μεταβάλλεται σὲ πύλη τῆς αἰωνιότητος.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ πίστη πού ἐκδήλωσαν τόσο ἡ αἰμορροῦσα γυναῖκα ὅσο καὶ ὁ Ἰάειρος, εἶναι ἐκείνη πού μπορεῖ νὰ καταξιώσει τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ ἀνεβεῖ τὰ σκαλοπάτια τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Αὐτὴ ἡ πίστη πού βλασταίνει μέσα ἀπὸ τὴ μυστηριακὴ ζωὴ μᾶς καθιστᾷ μετόχους τῶν θαυμαστῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ ἐπιστηρηκτικοῦ λόγου Του «μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται».